

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 lutego 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 1 sierpnia 2017 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powoda R.K. od wyroku Sądu Rejonowego w W. (którym oddalono jego powództwo przeciwko Bankowi [...] S.A. z siedzibą w W. o odszkodowanie i zasądzone od powoda na rzecz pozwanej 154 zł tytułem zwrotu kosztów procesu) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Powód R.K. zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniósł o zmianę w zaskarżonego wyroku przez uznanie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia za niezgodne z prawem i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania w wysokości 24.750 zł oraz kosztów postępowania za obie

instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie wniosł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego. Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego w postaci art. 52 § 2 k.p. oraz naruszenie prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 52 § 2 k.p., który zarówno budzi poważne wątpliwości, jak i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Podniósł, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają wystarczającego rozwiązania wątpliwości w zakresie tego, czy: (-) oceny zachowania terminu z art. 52 § 2 k.p. należy dokonywać z uwzględnieniem daty zdarzenia, które zostało wskazane jako przyczyna rozwiązania umowy o pracę (art. 30 § 4 k.p.), a nie daty zdarzeń późniejszych (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 lutego 1999 r., I PKN 576/98; z dnia 1 lipca 1999 r., I PKN 135/99; z dnia 16 stycznia 1998 r., I PKN 472/97; z dnia 7 sierpnia 2001 r., I PKN 592/00); (-) czy też może do zachowania terminu z art. 52 § 2 k.p. wystarczy samo „objęcie” przez pracodawcę wszystkich okoliczności uzasadniających rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę postępowaniem sprawdzającym zakończonym raportem, co do których ten termin już upłynął, przy założeniu, że „termin określony w art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna bieg od zakończenia, podjętego niezwłocznie i sprawnie przeprowadzonego, wewnętrznego postępowania sprawdzającego uzyskane przez pracodawcę wiadomości o niewłaściwym zachowaniu pracownika” (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 marca 1998 r., I PKN 5/98; z dnia 24 lipca 2009 r., I PK 44/09; z dnia 22 marca 2016 r., II PK 37/15). Zdaniem skarżącego, co do powyższych kwestii brakuje jednolitej lub utrwalonej judykatury, w szczególności orzeczeń Sądu Najwyższego. Skarżący powołał się również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, gdyż Sąd drugiej instancji podzielił szereg argumentów powoda zawartych w apelacji uznając, że (-) „niektórym sformułowanym w niej zarzutom nie można odmówić słuszności” (s. 17 uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji); (-) „uzasadnienie skarżonego wyroku jest wprawdzie wadliwe i zawiera liczne nieprawidłowości” (s. 19 uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a ponadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wymaga wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się też sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkł. 2003 nr 13, poz. 5).

Z kolei co do tej przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r.,

I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie powołanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sugerując potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałby, że przedstawione wątpliwości wywołują obecnie problemy w wykładni prawa czy rozbieżności w orzecznictwie.

W kwestii wykładni art. 52 § 2 k.p. i ustalania początku biegu określonego w tym przepisie terminu istnieje bogate orzecznictwo sądowe, które przyjmuje, że bieg miesięcznego terminu z art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna się od chwili, w której

pracodawca uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające jego przekonanie, że pracownik dopuścił się czynu naganego w stopniu usprawiedliwiającym niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z 21 października 1999 r., I PKN 318/99, OSNAPiUS 2001 nr 5, poz. 155), czyli od zakończenia, podjętego niezwłocznie i sprawnie przeprowadzonego, wewnętrznego postępowania, sprawdzającego uzyskane przez pracodawcę wiadomości o niewłaściwym zachowaniu pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2016 r., II PK 37/15, LEX nr 2026396). Do oceny przekroczenia terminu z art. 52 § 2 k.p. odniósł się również szeroko Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 czerwca 2017 r., I PK 183/16 (LEX nr 2320362) wskazując, że pracodawca musi mieć możliwość podjęcia racjonalnej decyzji. Dlatego w orzecznictwie przyjmuje się, że momentem uzyskania wiadomości o zachowaniu wyrządzającym szkodę jest data, w której pracodawca uzyskał wiadomość o faktach, z których – przy prawidłowym rozumowaniu – można i należy wyprowadzić wniosek, że szkoda jest wynikiem zawinionego działania lub zaniechania pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2002 r., I PKN 587/01, LEX nr 577448). Miarą sprawności postępowania sprawdzającego są konkretne okoliczności faktyczne, a przede wszystkim rodzaj materii podlegającej weryfikacji.

Zauważyć należy, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił spójną argumentację, a dokonana ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia art. 52 § 2 k.p. mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez pozwanego argumenty odnoszą się w istocie tylko do kwestii zastosowania tego przepisu w konkretnych okolicznościach faktycznych sprawy. W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, że pracodawca uzyskał dostatecznie sprawdzone informacje o naruszeniu przez powoda obowiązków pracowniczych w dniu 16 maja 2014 r. Oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało natomiast złożone skarżącemu w dniu 9 czerwca 2014 r. (uzasadnienie s. 20-21), a więc z zachowaniem terminu z art. 52 § 2 k.p.

Z kolei stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący nie wskazał przepisu, w którego kwalifikowanym naruszeniu upatruje tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Argumentów za istnieniem tejże

przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na etapie badania kryteriów przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest bowiem poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie. Odnosi się to również do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w ramach której skarżący nie tylko nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу prawnego dla wykazania, że naruszenia przepisów prawa przez Sąd drugiej instancji wprost doprowadziły do wydania wadliwego wyroku, ale nawet przepisów tych nie wskazuje.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).